

מסורת הש"ס

(א) [מנהדרין פ. זע"ה]
ע"ז מט; א (ז"ל)
אמרו; ד (ז"ל מט.
מנהדרין פ. חזון נת.
תמורה לז; ה) [ערוצין]
מז; כמות כל. נא. ז"ב
קד; ו) [נראה שזו
טעות הדפוס; ו] רש"י
מוחק זה; ח) [ע"ב]
מז; ו) [יקרא יג; ו] ויער
מוס' ע"ז סח; ד) [יער לרבי
שמעון; ו] ויער מוס'
ע"ז מט. ד"ה [מערבב]
ויער תמורה ל; מה
שגלו מוס' [לכ"ל]

מוסף רש"י

ורומר אביי לא שנו
 דלמדי דר' אלם אחרון
 דמורי שמויה (ע"ז ס)
 אלא שקדם וסילק
 קדם
 וה' האיסורי
 ויפלו זה זה, כשנפלו
 זה לזה נמנו היתר
 מנפיק לנפיק
 שפיק לנפיק ונפיק
 נפיק מן חקוק שפיק
 נפיק מן חקוק נמנפיק
 ידי חר' אלם לא שפיק
 דלפון, ואפליי ר' שון
 דאזו כו' מנפיק מן חקוק
 חמור לכא נמנו זה
 זה גורס ויפלי על
 הראשון (ע"ז ס) ואל
 שגם חקוק פיעל על
 ידי חר' (ע"ז ס), אבל
 לא קדם וסילק
 האיסורי אסור מנפיק
 היתר לנפיק לשפיק אל
 השעור (ע"ז ס) שפיק
 שפיק חקוק לכפוק אור
 וזכנו זה זה גורס מותר
 משום אדארי
 אחרון אני באי דקסבי
 נמנו חקוק אקור נמנו
 דיעלמו מותר, אלם היכא
 נפיקו צבת חתת מותר
 לקחמן על זה זה גורס
 מותר שן (ע"ז ס)

מוסף חופות

א. גרידא. תוס' הר"ש"ע.
ב. כגון שיש יותר בשאור
של תרומה ממה שיש
בעיסה ראשונה של חולין.
תוס' שאנץ. ג. משום דהוי
ספק ספיקא. חי' הר"ן.

רבינו חננאל

בא, וחמסם אומרם בין
 שפול בתולה בין שפול
 שיהא כעלום אין אסור עד
 כדי לחמץ. ואמר אביי
 לא שני. וכן שאם יחליץ
 האחרון שאור של חליץ
 שהשיעס מותרת, אלא
 קודם וסלק את האיסור
 קודם שהחמץ. אבל לא
 קודם וסלק את האיסור.
 א"נ: שהאחרון חליץ
 אסור, ש"מ ר"ל אלעזר.
 וזה הוה תירוץ אסור.
 ודחינן וממאי דכדאביי
 היה ילימא טעמא דרבי
 אליעזר משום שבת הכל
 אחז גמרו, אי גמר באיסור
 אסור, אי גמר ביהוה
 אסור, בין חליץ בין לא

כל שעה פרק שני פסחים

לא שנו. לאחר אחרון אני בא ואם נפל הימר בסוף מותר אלא שקידם את האסור וסילקו מכיון שנפל בו הימר מיד הוואיל וסילקו ועדיין לא התמיץ בטל והכל לו ואפי"ג דהעיל בה קמ"ט שכתב זה והאחרון לגמור חימוץ על ידו אעפ"כ כבר בטל לו ושבו אין חזר ויניעור בו צד לא קדם וסילק וגבמר ועל ידי שיהיה ואינו יכול וגבמר האסור אלמא זה וזה גורם אסור: **דאחר אחרון אני בא.** וטעמא משום דהואל בחר גמר מעשה גמרו בהימר מותר ואפי"ג לא קדם וסילק דאיכא חזר וזה גורם גמרו באסור אסור (וואפילו קדם וסילק את האסור):

עד שיהא בו כדי להחמיץ ואמר אב"י לא
שנו אלא שקדם וסילק את האיסור אבל לא
קדם וסילק את האיסור אסור אלמא ^ז זה וזה
גורם אסור וממאי דמעמא דר' אליעזר כאב"י
דילמא מעמא דר' אליעזר משום דאחר אחרון
אני בא לא שגא קדם וסילק את האיסור לא
שגא לא קדם וסילק את האיסור אבל בבת
אחת ה"נ דשרי אלא ר' אליעזר דעצי אשירה
^ח דתנן נמל הימנה עצים אסורין בהנאה
הסיק בהן את התנור חדש יותץ ישן יוצץ אפה
בו את הפת אסורין בהנאה נתערבה באחרות
ואחרות באחרות כולן אסורין בהנאה רבי
אליעזר אומר ^ט יוליד הנאה לים המלח ^י (אמר)
לו אין פדיון לע"ז אימור דשמעת ליה לר'
אליעזר בע"ז דחמיר איסורה בשאר איסורין
שבתורה מי שמעת ליה אלא אם כן אמאן
תרמייה ועוד הא תניא בהדיא וכן היה ר'
אליעזר אוסר בכל איסורין שבתורה אמר
אב"י אם תמצא לומר זה וזה גורם אסור
רבי היינו ר' אליעזר ואם תמצ' לומר זה
וזה גורם מותר והכא משום דיש שבח עצים
בפת הוא ^{יב} הני קערות וכוסות וצלוחיות
אסירי כי פליגי בתנור וקדירה למ"ד זה וזה
גורם אסור אסור למאן דאמר ^{יג} זה וזה גורם
מותר שרי איכא דאמרי אפי' למ"ד זה וזה
גורם מותר ^{יד} קדירה אסורה דהא קבלה
בישולא מקמי דניתן עצים דהיתירא א"ר
יוסף א"ר יהודה אמר שמואל תנור שהסיקו
בקלפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם
חדש יותץ ישן יוצץ אפה בו את הפת רבי
אומר הפת מותרת וחכמים אומרים הפת
אסורה והתניא איפכא שמואל איפכא תני

עַד שִׁיחָא בּוּ בְּדִי לְחַמְמִין. פֿי צִיסּוֹר^א לִדִּי יֵשׁ צִיסּוֹר וּגַם בְּהִיתָ
כְּדִי לְהַחֲמִין גִּרְלָה לְרַשְׁבָּ"א דְּשָׂרֵי דְהָא צִפֿ' צִתְרָא דְּמַסְכַּת
ע"ו (דף סה.) מִנִּיא שְׂאוֹר שֶׁל חוּלִין וְשֶׁל תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלו לַעֲסִיסָה וְזוֹה
כְּדִי לְהַחֲמִין וְזוֹה כְּדִי לְהַחֲמִין וְחִמְנֹו אֶסּוֹר וְר' שִׁמְעוֹן מִתִּיר הִשְׁתֵּא
הוּא ר' שִׁמְעוֹן כִּרְבָּנָן ע"ה דְּהִכָּא וְהָא
דַּתְנָן בְּסוֹף פ"ק דְּתַמּוּרָה (דף יג.) אִין
מַחֲמָן אַחֵר מַחֲמָן [אוֹסֵר] אֵלֶּל לִפֿי
צִבּוֹן שֶׁבֶּה שֶׁאֵם נֶפֶל שְׂאוֹר שֶׁל תְּרוּמָה
בְּעִיסָה וְחִמְנֵא וְחוּרָה וְפִלְגָה לַעֲסִיסָה
אַחֲרֵת גְּדוּלָּה מוֹאֵת אֵם יֵשׁ בְּשְׂאוֹר
כְּדִי לְהַחֲמִין הַשְׁנִיָּה אֶסּוֹרָה אַע"פ
שֶׁנִּתְחַמְמָה עַל יְדֵי שְׂאוֹר שֶׁל אֶסּוֹר
וְעַל יְדֵי עִיסָה רִאשׁוֹנָה שֶׁהִיא שֶׁל
הֵיתֵר וּמוֹקְמִין לָהּ הֵתֵם כִּרְבָּנָן
דְּהִכָּא אור"י מִנִּי לִמְיָר דְּהֵתֵם מִיָּרִי
כִּגוֹן שֶׁאִין בְּעִיסָה כְּדִי לְהַחֲמִין
בְּשְׂאוֹר שֶׁל תְּרוּמָה יֵשׁ כְּדִי לְהַחֲמִין^ב
נִתְעַרְבּוּ בְּאַחֲרוֹת. אור"מ דִּלָּא

אסורין בהנאה רבי
היה לים המלח^ט (אמר)
דבור דשמעת ליה לר'
סורה בשאר איסורין
הא אלא אם כן אמאן
בהדיא וכן היה ר'
סורין שבתורה אמר
זה וזה גורם אסור
אם תמצ' לומר זה
שום דיש שבה עצים
ת וכוסות וצלוחיות
וקדירה למ"ד זה וזה
דאמר^ז זה וזה גורם
יי אפי' למ"ד זה וזה
אסורה דהא קבלה
עצים דהיתירא א"ר
שטמואל תנור שהסיקו
שין כל כלאי הכרם
בהו כן את הפת רבי
אורחיה רב

מכלל

ואב"א בעלמא קסבר שמואל^א הלכה כרבי מחבירו ולא מחביריו ובהא אפי' מחביריו וסבר אתנייה איפכא כי היכי דניקום רבנן לאיסורא: בישלה על גבי גחלים דברי הכל הפת מותרת: ^א(אמר) רב יהודה אמר שמואל ור' חייא בר אשי א"ר יוחנן חד אמר לא שנו אלא גחלים עוממות אבל גחלים לוחשות אסורין וחד אמר יאפילו גחלים לוחשות נמי מותרין בשלמא למ"ד לוחשות אסורין משום דיש שבה עצים בפת אלא למ"ד אפילו לוחשות מותרות פת דאסר דיש שבה עצים בפת לרבי היכי משכחת ליה א"ר פפא כשאבוקה כנגדו מבלל

זכור. בניחותא וליכא למיבצי מידי: **ואם סמלי** לומר. דקבירא ליה
איהו והתם צפת הוא דאסר רבי משום דיש שצח עזים בגופה וגמלא
ש וזינו שרי: **הני קערות כוסות ולוחות.** של חרס שזרפן בעצי
וני הוא ועל ידי גורם ראשון הוא משתמש בהן הנחת גופו ולא דמו
פלגי. רבי דלא אסר אלא צפת ור' אליעזר אית ליה זה חזה
שני והוא של הימר: **קדירה.** שזרפה כשהיה חזשה בעצי אסור:
אסר אצל תנור אין נותנין בו פת אלא לאחר המיקה לא בגורם
סאימא. שמואל נמי הכי אסנייה ואית ליה דר' אסר ורבנן שרו
ממלוקות אחרות שנחלקו רבים על רבי קבירא ליה לשמואל דאע"ג
קום רבים ובהא קבירא ליה דהלכה כמותו ואע"ג דרבים פליגי עליה:
שם רבנן ויעשו בני אדם כמותו שהכל הולכין אחרי רבים שאם אני
דכתיב (יחזקאל לא) ארזים לא עממהו ומתרגמין כהה"פ עמיא:
סורין. לרבי: **נגדו.** הנגד הפת מבזיר העצים צפי התנור:
עלים

עין משפט
גר מצוה

גג א מיי פ"ז מהל' ע"ז
הל' ג יג טוש"ע י"ד ס"י
קמז סעיף ד:
גד ב מיי פט"ז מהל'
מאכלות אסורות הל'
כג טוש"ע שם סעיף ה:
גה ג ד מיי שם הלכה כד
טוש"ע שם סעיף ו ז:

יְבִינוּ חֲנָאֵל (המשך)

סלקו לא שגא. לפיכך לא
האז אחזקו איך, אבל
שנעצברבו שני שגא, שכל
ושבח תגור וכבדת אחת הן
באין על הת דברי הכל
שנא, אלא על ר' אליעזר
הגמ' בב"מ פ"ט. טל הימנה
האשורו עצי והסיק
בן התגורר, כי עד ר'
אליעזר אמר וילך תמיה
לם המלך, כי פירוש
כשעור שגא אפית הת
התה הפת וילך דמיה
לם המלך ופא דמיה הת
מותר בהנאה. וילך הת
אסור ש"ל ר' אליעזר
על זה גורס אסור. ודחין
ע"א. והם משום חומרא
אם כן הוצרכו לומר
הכרם לאזרז אסור וכלא
אותם, ועוד תניא בהריא
ר' כהן ר' אבא אסור
שבתור. ואלו
אליבא דבאן גמור דלרבי
זה זה גורס, אמר
הכא כפת אמאי אסר,
משום דיש שבת
מכאן כפיה לר' שגא
קתי' הת אסורה. קצרות
ורסות וקיותנות ודלוחות
נשתבשו בעצמם
אסור גורס חל אסורה,
חיד גורס הוא. בתור
וקדור פליגי, כי התגור
ינו אופה אל (א) (א) [עקב]
דמלך התצט, וכן
איה מבשלת אלא בעצמם,
נמשצאו אסור וקדור
איסור, והעצמם שפולקין
בהן בתור התגור ותחת
קדור על שיהיה, והם
שניהם גורמין לאפית
הת ולבישול. מאן דאמר
זה זה גורס מותרם הם
אלו מותרים ואלו דאמר
אסור הם אלו אסורות.
אסור דאמרי בקדור בהו
הכל אסור, מאי עטמא
הוה קדור ועילי שבת
ומקבל אסור קממי גיורא
הם עצמם. שמואל הוה
מחפין בקדור רבי לורנ
ואמר ותחמיס אסורם
הת אסורה, וגם הברייתא
רתאי ותחמיס אסורם
הת מתות הוה מחפין
לה ותחמיס אסורם
הת אסורה, כי הכי
דתיקון דרבנן לאיסורא
ר' קיסמין לן הכי. על שבעה
לן תחמיס דכל הת
מותרת יש מי שאומר לא
שן אלא תחמיס נשומות
קצרות לבביו מלשון
אדירם לא עממזוה, וכמוהו
איה יעס וכו', אבל תחמיס
איה חילת. דכל חילת
לחושות הת אסורה. וכן
מי שאומר מפלו חושות
הת מותרת. ומקשינן
אי הכי לרבי קצבת
יש שבה עצמם כסת
הכי משכחת לה. ושנינן
בשאר מפרקי, כגדור, ומכאן
האבוקה נתפא.